

[Erik Eriksen.]

strup. Hr. Pinstrup skal sikkert som organisationsmand have sig meget frabedt at blive gjort identisk med venstre eller mig — og omvendt. Så spørger det ærede medlem hr. A. C. Normann om min stilling til de mange problemer, som hr. Pinstrup har sat under debat. Må jeg så ikke til gengæld spørge det ærede medlem hr. A. C. Normann: hvis nu hr. Peder Jørgensen, der er formand for De samvirkende danske Husmandsforeninger, og som det ærede medlem vel har noget kendskab til, kommer og erklærer sig enig med hr. Pinstrup om et eller andet, måske på væsentlige områder det, hr. Pinstrup ønsker, vil det ærede medlem hr. A. C. Normann så gå ind for disse krav, eller vil det ærede medlem sige til ham: det afhænger virkelig af venstres og de konservatives stilling?

Jeg vil gerne uddybe landbrugets problemer. Jeg har indtryk af, at det ærede medlem hr. A. C. Normann var enig med mig i, at den førte politik notorisk har skabt en omkostningskrise for landbruget, hvilket også i mange tilfælde nu er ved at komme til at gælde for industrien, ja, den radikale ordførers tale var i virkeligheden ét stort bevis for, at han så det klart. Spørgsmålet er da: vil det ærede medlem hr. A. C. Normann så være med til at sætte handling bag sine ord, eller er det kun ord for tilfældet? Hvis det er handling fra min side, det ærede medlem beder om, skal vi hurtigt nå til et resultat. Jeg vil gerne give det ærede medlem tilsagn om, at venstre vil stille sine forslag om en virkelig omlægning af den faste beskatning, hvis jeg kan få tilsagn om den fordomsfrihed, som den ærede radikale ordfører talte om. Vil det ærede medlem også være med til en virkelig ændring af pristalslovgivningen, for at vi kan få standset kapløbet mellem løn og priser for at bryde det, man kalder den onde cirkel og også herigennem komme de stigende omkostninger til livs, skal det ærede medlem bare sige til. Hvis det ærede medlem ønsker en skattemæssig lettelse for opsparing og investering, gælder det samme. Hvis det ærede medlem ønsker en aftale om en begrænsning af de offentlige investeringer, er jeg også rede. Endelig vil jeg sige til det ærede medlem, at jeg for mit vedkommende er tilfreds, blot jeg kan få

flertal for disse ting; jeg vil ikke engang bede om, at socialdemokratiet skal stemme for dem — selv om jeg gerne så det.

Jeg må også have lov til at knytte et par bemærkninger yderligere til den tale, retsforbundets ordfører, det ærede medlem hr. Helge Madsen, holdt i går. Den var, det må jeg indrømme det ærede medlem, ikke let at holde. Det ærede medlem har den politisk vanskeligste opgave, nogen mand har haft her i tinget; derfor blev talen også et kapitel for sig. Det ærede medlem understregede, at han stadig havde tro på sine reformer, og det hverken kan eller tør jeg modsige — heller ikke hans udtalelse om, at reformerne ikke kunne virke, før de var vedtaget. Men jeg må lige sige til det ærede medlem, at han misforstod, tror jeg, mine udtalelser om grundværdistigningsloven. Jeg er tilhænger af en lempelse af denne lov, ikke af en skærpelse. Det ærede medlem hr. Helge Madsen sagde i forbindelse med omtalen af det bebudede forslag om en sådan skærpet grundværdistigningsskyld, at dette bl. a. ville bevirke en sænkning af de almindelige skatter. Derfor vil jeg gerne spørge: er det nu sådan en udtalelse, som man i bred almindelighed kommer med, fordi man synes, det vil gøre godt? Eller må jeg spørge: er det en ansvarlig ordfører for et regeringsparti, der således taler om realiteter? For at få dette klaret beder jeg det ærede medlem svare på, om retsforbundet i hvert fald vil forlange de almindelige skatter sænket med et lige så stort provenu, som skærpelsen af grundværdistigningsskylden vil give i øgede statsindtægter. Hvis det ærede medlem ikke tør besvare mit spørgsmål med et absolut positivt tilsagn, har vi jo egentlig atter et eksempel på, at selv på dette område har retsforbundet solgt sin politiske sjæl.

Jeg skal endelig til sidst sige et par ord om markedsplanerne. Jeg skal ikke her gentage, hvad jeg sagde i går. Jeg understregede, at forudsætningerne for, at vi kan komme videre, praktisk talt jo er, at vi når til en løsning i enighed. Der er ingen anden vej. Jeg erkender, at meget er uoplyst. Jeg har givet udtryk for, at vi inden for en begrænset tid må vide, hvad vi vil, og jeg mener, vi i hvert fald må vide det, inden de seks lande afholder deres